

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. április 18.
(vasárnap)**

Czakó Zoltán

MIKOR VESZÜNK FEL PISZKOS RUHÁT?

Köszöntés igéje: Ezékiel 36,26

Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek.

Énekek: 501; 458

Lekció: Efézus 4,20-24

Alapige: Efézus 4,20-24

Ti azonban nem így tanultátok a Krisztust; ha valóban úgy hallottatok róla, és kaptatok felőle tanítást, ahogyan az megvalósult Jézusban. Vessétek le a régi élet szerint való ó embert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott; újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett.

Imádkozzunk!

Urunk, valóban nagy hálaadással tartozunk neked, mert te ajándékoztál meg bennünket mindennel. Hálásak vagyunk azért, hogy olyan dolgokat is adtál nekünk, amivel igazából nem is vagyunk tisztában. Hálásak vagyunk a megváltás ajándékáért, hálásak vagyunk az evangéliumért és hálásak vagyunk azért, mert te naponként közel jössz hozzánk.

Bocsáss meg nekünk azért, hogyha ezeket a lehetőségeket elszalasztjuk, hogyha ezekkel nem foglalkozunk, hogyha te a szívünket kezedbe akarod venni, formálni akarod azt, de egyszerűen ne figyelünk rád.

Bocsáss meg azért nekünk, hogyha sokszor menekülünk előled, hogyha félünk a változástól, félünk az újulástól és félünk attól, hogy bizony dolgokat le kell tennünk, dolgoktól meg kell szabaduljunk.

De azt is megvalljuk teneked őszintén, hogy erre mi olyan képtelenek vagyunk. És ezért könyörgünk most is, hogy a te Szentlelkeddel jöjj közel hozzánk, te szólíts meg bennünket. Hangozzon a te igéd, a te szavad olyan hatalommal, amiből aztán kapunk

MIKOR VESZÜNK FEL PISZKOS RUHÁT?

mi is erőt, hatalmat, és aztán le tudjuk tenni azt, amit le kell tennünk. Könyörgünk éppen ezért a mi alkalmatlanságunkért, könyörgünk a mi krisztuskövetésünkért, ebben is te segíts mindannyiunkat.

Jöjj most közel hozzánk, és tudjuk nagyon jól, hogyha te nem jössz, akkor hiábavaló ez az alkalom, ez az egy óra. Így könyörgünk, Urunk, hogy légy itt jelen közöttünk a te Szentlelkeddel.

Ámen.

Igehirdetés

Szerintem mindannyian ismerjük az előtte és utána műsorokat, amikor egy ágról-szakadt embert bemutatnak nekünk a műsor elején, akit talán mindenki messziről kerülne, ha az utcán meglátnám, persze aztán a műsor végén úgy megváltoztatják ezt az illetőt, hogy mindenki csak ámul rajta, aki csak meglátja. Divatos ruhákat, sminket kap az illető és olyan mintha teljese új lenne. Ezt az előtte utána átváltozást sokszor filmvászonra is vitték. Talán a leghíresebb film ebben a témában a „Beépített szépség”, amit szerintem sokan ismerünk is.

Az ilyen vígjátékokon persze nevetünk egy jót, de ha egy kicsit elgondolkodunk rajta, akkor azt kell látnunk, hogy a világban sajnos ez egy teljesen komolyan vett dolog. Hogyan tudsz új ember lenni? Tegyéél magadra egy kis sminket, vegyéél fel magadra egy kicsit divatosabb ruhadarabot és máris sokkal jobban fognak viszonyulni hozzád az emberek. És milyen szomorú dolog is az, amikor a külsőnk alapján akarnak megítélni minket.

Emlékszem az egyik munkahelyemre úgy vettem fel valakit, hogy a munkája minőségével kapcsolatban nem voltak meggyőződve, de mivel jól volt kiöltözve és jó volt a szövege, ezért hamar az ujjai köré csavarta a főnököt. Viszont az első héten kiderült, hogy nem tudott kapcsolási rajzot olvasni. Ami abban a munkában igen fontos volt, hiszen a szekrényben a kábelek egy adott rajz alapján kerülnek bekötésre. A szekrényben lévő sokszor több száz kábelt nem fejből kötjük be a helyükre, hanem egy műszaki tervező által megadott kapcsolási kötés alapján. Külsőleg megnyerő volt az illető, de valójában belül híjával volt azoknak a képességeknek, amikkel rendelkeznie kellett volna ehhez a munkához.

A mai divatnak az egyik problémája pont az, hogy az emberek szívébe azt a hazugságot táplálja, hogy ezeknek a segítségével egy teljesen elfogadott ember lehetsz, ha rád néznek, akkor vágyakozni fognak utánad és szeretnének veled beszélgetni. Miért? Mert nagyon jól nézel ki. És valljuk meg őszintén, hogy ebbe a hazugságba mi magunk is belekerülünk. Mindannyian szeretünk szép ruhákat felvenni, hogy azután a következőket halljuk vissza: Milyen csinos! főleg istentisztelet alkalmával mégis ki kell néznünk valahogyan.

A mai napon viszont egy másik fajta ruházzkodást szeretnék megnézni a testvéreikkel, amik lelki jellegűek. Nem olyan ruhákat fogunk most megnézni, amelyek a testünket fedik el, hanem olyanokat, amelyekkel valójában a szívünket takargatjuk. Ha úgy tetszik, létezik egy lelki-ruhásszekrényünk, amibe helyezük ezeket a lelki ruhadarabokat, és attól függően, hogy éppen hol vagyunk, ezeket a ruhadarabokat vesszük fel. Hordja ezt hitetlen ember is meg a hívő ember is. Persze reményeink szerint azért a kettő között óriási különbség van, mert a megtért, újjászületett ember olyan ruhadarabot visel, amit nem fogunk megtalálni a divatmagazinok lapjain. A földi divat folyamatosan változik, a ruhadarabjai az idővel elhasználódnak, viszont ez a

lelki ruhadarab örök, soha el nem múló, és nem is a divat határozza meg. A kérdés persze az, hogy hordjuk-e ezt a ruhadarabot vagy pedig azt gondoljuk, hogy hordjuk?

Volt egy kedvenc melegítőm, amit nagyon szerettem, és ha lehetett, otthon mindig ezt vettem fel, mert nagyon kényelmes volt. A problémája az volt, hogy hát több helyen lyukas volt. A feleségem többször is rám szólt, hogy jó volna kidobni, mert már több helyen az enyészet kezdte enni. Több helyen ugyanis lyukas volt: volt egy nagyobb a könyökén, egy a hasán és egy a hátán is. Persze én mindig azt mondtam, hogy azért nem dobom ki, mert a munkára még jó lesz. Lehet ez olajos, piszkos, nem fogom sajnálni. A probléma ott jelentkezett, hogy a munkára általában nem ezt a darabot vettem fel. Idővel a feleségem meggyőződött és megszabadultam ettől a ruhadarabtól: törlőrongy lett belőle.

Azt hiszem kevesen vagyunk olyanok, akik ilyen módon használnánk a ruháinkat, még kevesebben, akik talán szennyes ruhát veszünk fel egy-egy alkalommal. De azért valljuk meg őszintén, hogy előfordulhat, ha mondjuk egy-egy ing nincs kimosva, gyorsan szükség van egyre. Akkor az ember hová nyúl? A szennyesbe, aztán valamit még rávesz az ingre, hogy azért valami takarja el. Megtörténik ilyesmi.

Sajnálatosan lelki értelemben sokkal többször nyúlunk a lelki szennyesbe, és sokkal többször veszünk fel piszkos, szennyes ruhát, mint a való életben. Milyen alkalommal hordjuk ezeket a szennyes ruhákat? Mikor vesszük ezeket fel? Erre szeretnék röviden válaszolni, aztán pedig az igeszakaszt is megnézzük részletesebben.

Amikor nincs más

Ki hord lelki értelemben piszkos ruhát? Mondjuk ki őszintén: a nem megtért ember, aki nincs újjászületve. Az az ember, aki nincs újjászületve, az lelki értelemben nem is tud másféle ruhát hordani azért, mert nincs más, amit fel tudna venni. Érdekes az is, hogy sokszor ez az ember azzal is győzködi magát, hogy nem is kell más fölvennie. Nincs is rá szüksége, jó ez a ruha. Sőt, ez Istennek is biztosan tetsző.

Nem is olyan régen beszélgettem egy 94 éves bácsival, aki a szocializmus alatt hírszerző tiszt volt és az volt a feladata, hogy beépüljön egy-egy csoportba és beszámoljon arról, hogy mennyire rendszerellenes a tevékenységük. Így került kapcsolatba egy családdal, ahol az apuka tagja volt egy rendszerellenes csoportnak. Ez a most 94 éves bácsi akkor elmondta a családnak, hogy kicsoda is ő és kérte az apukát, hogy hagyja ott ezt a tevékenységet, mert megfigyelik és ebből valószínűleg baja is származhat. Az apuka hallgatott a szóra és otthagya ezt a csoportot.

A beszélgetésünkben viszont ez a bácsi folyamatosan ezzel takarózott. Ő a szocializmus alatt igazából embereket mentett, mert ő emberszámba vette az embereket és nem jelentette fel őket. Neki Istennel sem volt soha semmi baja. Miért kellene tiszta ruhát felvenni? Miért kellene megtérni? Miért kellene újjászületni? Sajnos a hitetlen ember a vélt jóságáról sokszor azt gondolja, hogy az majd elég lesz. Elég lesz, mert igazából nem tettem semmi rosszat!

Pedig a Szentírás többször is beszél a fehér ruha szükségességéről, és arról, hogy e nélkül nem lehet megjelenni Isten előtt. A Jelenések könyvében – most csak egy igeszakaszt olvasok fel a testvéreknek –, a Jelenések könyvének 7. fejezetében így olvasuk: *„Ekkor megszólalt egy a vének közül, és megkérdezte tőlem: Kik ezek a fehér ruhába öltözöttek, és honnan jöttek? Ezt mondtam nekik: Uram, te tudod. Mire ő így válaszolt: Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a Bárány vérében.”*

MIKOR VESZÜNK FEL PISZKOS RUHÁT?

Hogy kerültek oda ezek az emberek Isten színe elé? Úgy, hogy megfehérítették, megmosatták Jézus Krisztus által a ruhájukat. Ha ezt valaki nem teszi meg vagy nem történik meg ez az életében, nem fog tudni Isten előtt megjelenni. Erre van szüksége az embernek, erre van szüksége a hitetlennek is.

Amikor annyira szeretjük a piszkos ruhát, hogy nem akarjuk felvenni az újat:

Ez a csoport már egy kicsit továbbmegy az előzőnél, hiszen már valamilyen szinten ismeri az újat, de még sajnós a régit is szereti. Valójában még olyannyira vonzódik a régihez, hogy sokszor ezt hordja. Ismét mondom, nem tudom, hogy a való életben fel szoktuk-e venni a szennyes ruháinkat, amiket nagyon szeretünk, de lelki értelemben ezt nagyon sokszor megtesszük. Amikor olyan közegben, olyan barátok, olyan család között vagyunk, akik nem ismerik Jézus Krisztust, felvesszük a világi melegítőnket és senkinek nem tűnik fel, hogy Krisztushoz tartozunk, mert ugyanazok az értékeink, ugyanazok a céljaink, ugyanazok a vágyaink, mint a világi nem megtért embereknek.

És így találkozhat az ember olyan életekkel, történetekkel, amiket hallgatva sokszor az ember elszomorodik és azon gondolkodik, hogy ezekben a helyzetekben hogyan tudna segíteni. Azon a keresztény házaspáron, akik éppen válni készülnek; azon a fiún, aki annyi pornót nézett a számítógépén, hogy az alaplapja vírusos lett és ki kellett azt dobni; egy másik fiún, aki a barátnőit úgy cserélgeti, mint más a zokniját; egy asszonyon, aki sokszor úgy beszél más emberekkel, hogy semmi köszönet sincs abban és a gyülekezeti tagok sem látogatják ezért szívesen és még folytathatnám a sort. Ezek mind olyan történetek, amikkel nem ebben a gyülekezetben találkoztam, de milyen lenne, ha ezeket is most felhoznám? Nyilván nem fogom, de azt hiszem mindenki érti mire akarok kilyukadni.

Azt mondjuk, hogy megtértünk, újjászülettünk, de valójában ez egyáltalán nem látszik az életünkben. A péceli ifisek mindig azzal viccelődtek, amikor átköltöztem a felújított lakásba, amit egy idős néni hagyott a gyülekezetre, hogy valójában az egy megfigyelő-állomás. A szoba egyik fala el tud fordulni, amely tele van monitorokkal és a szobájukba elhelyezett miniatúr kamerákon keresztül figyelem meg őket. Egy kattintással tudok változtatni a személyek között és ha valami olyasmit látok, akkor azt ki tudom rakni a nagyképernyőre. Erre mindig azt válaszoltam, hogy jobb nektek, ha én ezekkel nem vagyok tisztában.

Viccesen hangzik, de érdemes azon elgondolkoznunk, hogy amikor nem látnak bennünket a gyülekezeti tagok, akkor éppen milyen ruhát veszünk fel?

Amikor felöltözve is mezítelenek vagyunk:

Itt szeretnék egy igeszakaszt segítségül hívni a Korinthusi 2. levél 5. fejezetéből: „Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felöltöni rá mennyből való hajlékunkat, ha ugyan nem bizonyulunk felöltözve is mezíteleneknek.” Megtörténhet az, hogy magunkban azt hisszük, hogy felöltöztünk, de közben teljesen mezítelenek vagyunk. Ilyen a vallásosságnak az öltözete, amit felvéve azt gondoljuk, hogy minden rendben van velünk, holott valójában semmi sincs rendben. Vagy akár ilyenek lehetnek a szavaink. Amikor felvesszünk olyan külső viselkedést, amire azt gondoljuk, hogy ez teljes mértékben jó Istennek, Istennek tetsző lesz, pedig csak egy külső viselkedést veszünk föl.

Olyanok leszünk, mint az a kisfiú, akit meglátogatott egy helyi gyülekezeti lelkész. Ez a kisfiú egy farmon élt a családjával, és a lelkész a nappaliban egy olyan helyen ült le, ahol nem volt rögtön észrevehető annak, aki belépett a nappaliba. A kisfiú éppen berohant és az apjának elújságolta az új hírt. Fogott egy rágszálót a pajtában, mit csinált vele. Jól fejbe verte, és mi mindent csinált vele mielőtt elpusztult volna. Viszont a szeme sarkából észrevette a lelkészt és így fejezte be a mondókáját: – És tiszteletes uram, aztán hazahívta az Úr.

Sajnálatosan mi is sokszor egy viselkedünk időnként, attól függően, hogy ki a hallgatóságunk. És ez a kisgyermek nagy bölcsességgel bír ma felénk, mert amikor talán imaközösségben vagyunk, nyilván beszélünk valahogyan. Vagy amikor utcasarkon beszélgetünk valakivel vagy amikor valaki a boltban felidegesít bennünket, mert túl közel állt hozzánk, vagy amikor éppen *Áldás, békesség!*-et adunk át valakinek beszélgetve, kérdés, hogy milyen ruhadarabot hordunk éppen.

Jó lesz megjegyeznünk, hogy az Újszövetség idejében a farizeusok és az írástudók voltak ilyenek, akik azt gondolták, hogy ha felvesznek valamilyen ruhadarabot, a vallásnak a köntösét, akkor az hatással lesz a szívükre. Viszont azt szerintem mindannyian ismerjük, hogy a keresztyénség nem a külsőségekben gyökerezik, hanem abban, hogy az emberi szív újjászületik Isten Szentlelke által, a Lélek gyümölcse pedig úgyis megjelenik külsőképpen. Nem a külsőségekre kell fókuszálni, hanem arra, hogy szív szerint imádjuk Jézus Krisztust és aztán majd ebből fakadnak a külsőségek.

Most nézzük meg egy kicsit ezt az igeszakaszt. *„Vessétek le a régi élet szerint való ó embert”* – Mire van szüksége az embernek Isten szava szerint? Megtérésre. Újjászületésre. De itt az ige – *„vessétek le”* – valójában passzív alakban van megfogalmazva.

A következő mondatban így fogalmaz, hogy *„öltsetek fel”* –, de valójában ez is passzív alakban van. Szó szerint így fogalmaz: levettetni és felöltöztetni – ezt mi nem tudjuk megtenni. Sőt, a felöltözésre nagyon szép a görög, mert elmondja a forrását, hogy ezt honnan tudjuk felöltetni. Szó szerint így hangzik: felülről felöltetni vagy felülről megújíttatni. Tehát elmondja a forrását, hogy honnan tud megújulni az ember: Istentől. Attól a Jézus Krisztustól tud megújulni, aki ott van az Atyaistennek jobbán, ott ül és imádkozik érettünk kimondhatatlan fohászokodásokkal.

De szeretnék még két ígét ígét segítségül hívni. A Római levél 12. fejezetéből: *„és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes”* – ez is valójában a réginek a levetése, az újnak a felöltözése. Majd aztán a Korinthusi 2. levél 10. fejezetéből: *„hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására. Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magasztalatot, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre”*.

Nagyon érdekes, ahogyan fogalmaz. Azt mondja, hogy: hadakozásunk fegyverei nem testiek, erődítmények lerombolására alkalmasak. Mik ezek az erődítmények? Azok a gondolkozásmódok, ahogyan az emberek gondolkoznak Istenről, önmagukról, a világról. Viszont mi ezeknek az embereknek beszélünk Jézus Krisztusról, aki meghalt a kereszten, az evangéliumról, és ez olyan fegyver, ami minden okoskodást képes legyőzni. Lerombolja ezeket az erődítményeket, amiket az emberek fölemel-

MIKOR VESZÜNK FEL PISZKOS RUHÁT?

tek magukban, ahogyan gondolkoznak és ahogyan élnek. És amikor az ember megismeri Jézus Krisztus kegyelmét, akkor ezek az erődítmények lerombolódnak.

Magyarán a megtérés egyébként egy gondolkozásmódot jelent. Maga a megtérésnek a szava is pontosan ugyanez: másképpen gondolkozik az ember, másképpen értelmez dolgokat. Valamilyen gondolkozást, például a bűnnel kapcsolatban. Gondolkozásváltást jelent, mondjuk az otthonoddal, a feleségeddel, általában a nővel kapcsolatban. Gondolkozásváltozást jelent a vállalkozásodban, a pénzügyeidben. Azzal kapcsolatban, hogy mire költsesz. Az energiáddal meg az időddel kapcsolatban.

Tehát ezt a megújulást mi nem tudjuk elvégezni. A Kolossé levél a következőképpen fogalmaz: *„Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben.”* Miért foglalkoztatok az odafennvalókkal? Egyrészt azért, mert meghaltatok, ti már Krisztusban halottak vagytok, meghaltatok a világ számára. A ti életetek már ott van elrejtve Krisztusban. És ezért az odafennvalókkal törődjétek, mert ott van a megújulásnak a forrása is. A megújulás megtörtént az újjászületéskor egyszer – ez tény és való –, de naponként is meg kell történnie. Nyilván nem az újjászületés, hanem a folyamatos változás az ember életében.

De alapvetően miért nem tud a keresztyén ember megújulni? Azért, mert alapvetően emberi eszközöket keres és kutat. Még az alkalmak hallgatása terén is sokszor azt látom, hogy az ember sokkal jobban szeret olyat hallgatni, amelyek emberi eszközöket kínálnak.

Voltam már olyan ifjúsági találkozón, ahol nagyon sok fiatal volt. Egy lelkészt hívtak meg, aki jó dolgokat mondott egyébként, jó emberi dolgokat, de pont a lényegét hallgatta el, az egésznek a forrását, hogy hogyan tud egy fiatal megváltozni, hogyan tud egy fiatal megújulni. Pont a fegyelmezésről volt szó, és amikor kimentünk többen beszélgetni az alkalomról, akkor a lelkész is kijött közénk, egy kicsit arrébb ment és elkezdett dohányozni. Mi pedig többen ott álltunk és néhányan meg is fogalmazták, hogy azért ebben az időben megfegyelmezhetne volna magát ebből az alkalomból, ha már itt van közöttünk, de valahogy mégsem tette meg. Szomorú is volt az egész helyzet és emlékszem rá többen fel is háborodtak rajta és a résztvevők fele el is ment a csendesnapról. Azt mondták, hogy ők ezt nem hajlandók hallgatni. Egyébként joggal, mert hát valaki ilyesmiről beszél, és aztán magára mégsem volt igaz.

Miért nem tud az ember megújulni sokszor? Mert ezeket az emberi eszközöket keresi. Az emberi lehetőségeket. Az ember hajszolja ezeket a megoldásokat, de azt kell látni, hogy nem tud megújulni. Miért? Mert nem fölfelé figyel, nem az odafennvalókkal törődik. És most nem akarok senkit sem bántani, csak nyilván arra kérem a testvéreket, hogy gondolkozzanak el ezen, és nem mondom azt a testvéreknek, hogy mit hallgassanak, mit ne hallgassanak. Azt hallgatnak a testvérek, amit akarnak, azt néznek meg, amit akarnak. De gondolják végig azt a testvérek: ha emberi eszközöket keresünk, akkor megújulás nem fog történni az életünkben. Jézus Krisztus az egyedüli, aki valóban megújulást hozhat, megtérést hozhat az életünkben.

Emlékszem, még édesapámnak volt egy régi Opel Kadettje. Sokat jártunk vele mindenfelé. Horgászni is mindig ezzel jártunk és volt egy hely, amit nagyon szeretünk, viszont csak földúton lehetett megközelíteni. Ezen a földúton sokszor nagygépekkel is jártak, ami egy nagyobb esőzés után, azért eléggé megváltozott. Az egyszerű személygépkocsival sokszor nem is lehetett ott közlekedni, mert a munkagépek olyan nagy keréknyomokat hagytak. Egyszer el is akadtunk és egy traktor húzott ki

bennünket. Ezután jobbnak láttuk, ha az autót a földút elején hagyjuk és gyalog közelítjük meg a helyet. Ha szerettük volna, hogy az Opel Kadett menjen azon az úton, teljesen át kellett volna alakítani. Olyannyira, hogy aztán nyilván az országúti közlekedésre válik alkalmatlanná. Egy kicsit a kasztnin kellett volna változtatni, nagyobb felfüggesztés alá rakni, ezzel együtt megemelni az autót, hogy azután a nagyobb kerék is aláférjen. Lehet, hogy a motort is le kellett volna cserélni egy erősebbre, hogy a terepviszonyokkal könnyebben megbirkózzon. De nyilván ezt a szegény autó önmagától nem tudja megtenni, hogy ilyen szinten lecserélődjön

Ugyanígy működik az ember is. Ahhoz, hogy változás történjen, bármiféle megújulás, ahhoz Jézus Krisztusra van szükségünk. De nagyon érdekes, hogy azzal tisztában vagyunk, hogy a megtérésünk pillanatában, az újjászületésünkkel Jézus Krisztusra volt szükségünk, ő végzett mindent a szívünkben, de sokszor valahogy évekként később ezt elfelejtjük, és mégis emberi eszközökhöz nyúlunk. Pedig most is egyedül őrá van szükségünk és ha szeretnéd, hogyha valami változás legyen az életedben, akkor most is Jézus Krisztusra kell nézni. Az autó nem tudja önmagát off-roados verzióra változtatni, külső emberi kéz szükséges hozzá. Lelki értelemben is így működünk: külső segítségre van szükségünk, magára Jézusra.

A 21. versben így fogalmaz: „*ha valóban úgy hallottatok róla*”. Itt az eredeti szöveg másképpen: „*ha valóban őt hallottátok*”. Ha valóban őt hallottátok akkor mi történik? Az, ami a 22. versben: akkor le tudjátok vetni a régi élet szerint való ó embert és akkor meg tudtok újulni lelketekben. De így kezdi: *ha valóban őt hallottátok*. Ez egy nagy kérdés, hogy valóban őt hallgatjuk-e vagy ő az, aki formálja a mi életünket és szívünket.

Egy történettel szeretném befejezni. Abraham Lincoln idejében volt a rabszolgaszabadítás. De nagyon sok rabszolga még mindig úgy élt, mint hogyha rabszolga lenne. Nyilván ennek az egyik oka az is volt, hogy nem tudtak hová menni, nem volt házuk, nem tudták hová lehajtani a fejüket, ezért maradtak a régi uraiknál és még mindig rabszolgaként éltek. Földi uraik persze mindent megtettek annak érdekében, hogy ezek a felszabadult emberek még mindig rabszolgáknak érezzék magukat. De ezeket az embereket abban kellett bátorítani, hogy ti már nem vagytok rabszolgák, hiszen felszabadítottak benneteket és igazából már nem is kellene, hogy így éljete. Nem kellene így tenned, de nyilván sokaknak nem volt más lehetőségük.

Alapvetően azt látom, hogy lelki értelemben is sokszor olyan, mintha rabszolgák lennénk. Még mindig ugyanaz az élet határoz meg bennünket, még mindig ugyanúgy gondolkodunk, mint a megtérésünk elején, ugyanazok az értékrendjeink, és azt gondoljuk, hogy mi még rabszolgák vagyunk, holott már nem, mert Krisztus megszabadított bennünket.

És jó volna, hogyha ebben tudnánk önmagunkat bátorítani, hogy igen, ha valóban őt hallottad, akkor már szabad vagy, és nem kell a piszkos ruhát hordanod újra és újra, nem kell ezt folyamatosan felvenned. Miért? Kolossé levélre szeretnék megint rátérni: „Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben.”

Bátorodjunk meg ezen, testvéreim, legyünk így imaközösségben is akár majd, és vegyük ezeket a szívünkre. Gondoljuk végig azt, hogy milyen ruhadarabokat hordunk otthon, a munkahelyünkön, itt a gyülekezetben. És ezt valljuk meg imádságban, és kérjük Urunkat, hogyha nincs új ruhánk, akkor ő maga adjon és ő maga újítsa meg bennünket.

MIKOR VESZÜNK FEL PISZKOS RUHÁT?

Imádkozzunk!

Urunk, hálásak vagyunk neked a te szavadért, mert most is figyelmeztetsz bennünket, óvó szavakkal jössz az irányunkba. Szeretnénk megvallani neked azt is, hogyha nincs mit felvennünk, nincs tiszta ruhánk. Azért vagyunk most is itt, hogy te adj újat.

Szeretnénk, hogyha te könnyörülnél rajtunk, és olyan csodálatos az, hogy te a Szentírásban ezt mutattad meg számunkra, hogy te könnyörültél is rajtunk. Így könnyörgünk, hogy valóban tudjunk odafordulni tehozzád. És azért könnyörgünk, hogy valóban te adj új szívet, új értelmet, új gondolkozásmódot.

Szeretnénk megvallani neked azt is, akik már évek óta ismerünk tégedet, hogy sokszor bizony a régi élet szerint élünk, sokszor ez határozza meg az életünket, a gondolkozásmódunkat. És bocsáss meg azért, hogyha sokszor nem hozzád fordulunk, nem az az első kérdésünk, hogy te mit akarsz, nem felfelé figyelünk, odafel rád, hanem sokszor emberi megoldásokat keresünk az életünkre nézve. Azért könnyörgünk, hogy ebben adj számunkra kitartást, erőt. És valóban tudjunk rád tekinteni, és higgyük is el és tudjunk benned bízni annyira, hogy te vagy mindennek a forrása és te vagy a mi életünknek az éltetője is.

Így könnyörgünk azokért, akik már talán évek óta küszködnek azzal, hogy közelebb kerüljenek tehozzád. Így könnyörgünk, hogy bennünket is te újíts meg, ne emberi eszközöket keressünk erre nézve.

És te látod azt is, hogy sokszor bizony takargatjuk a szívünket, sokszor a külsőségekben bízunk. Ezen a téren is te újíts meg bennünket, te adj változást, te jöjj segítségünkre, hogy ne erre tekintsünk, hanem nekünk is, akik így élünk, te adj megtérést, újjászületést.

És köszönjük azt, hogy így jöhetünk hozzád imádságban is, mert te kegyelmes Urunk vagy, olyan hálásak vagyunk neked ezért.

És könnyörgünk, azokért is, akik most valamilyen nagy nehézségben vannak, akár fizikai nehézségben. Könnyörgünk azért a testvérünkért, aki most kórházban van. Könnyörgünk a családjáért, Urunk, hogy őket te bátorítsd. De Urunk, köszönjük azt, hogy így testvérünknek és a családnak is új ruhát adtál már. Köszönjük azt, hogy őket folyamatosan szólítgatod, bátorítgatod. Könnyörgünk, hogy ebben továbbra se szűnjél meg, adj ígét akár, bátorítást. Köszönjük ezt neked.

És könnyörgünk azokért a testvérekért is, akik idősek, talán egyedül vannak otthon, nem tudnak kitől segítséget kérni, őrajtuk is, te segíts, szólítgassd őket.

És mutass rá a mi életünkben arra, hogy kiknek tudnánk segíteni, kikhez tudnánk odamenni. Így könnyörgünk, hogy vezess mindannyiunkat.

Könnyörgünk, a napi csendességeinkért is, hogy ott is te jöjj hozzánk közel, te szólj meg minden nap.

Ámen.

458,1 ének

1. Aki értem megnyíltál, Rejts el, ó, örök kőszál!
Az a víz s a drága vér, Melyet ontál a bűnér',
Gyógyír légyen lelkemnek, Bűntől s vádtól mentsen meg!